

JID smovesc65d0a
EJ STK/00137/13/VNTR/Dro

Dobře dne 28.12.2012 Guziana' souhlasím

Petráková

VNTR 9 (155)

Magistrát města Ostravy

Datovou schránkou

V Praze dne 28. prosince 2012

Věc: Žádost o informaci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím

Vážení,

Podáním z února 2012, doručeného do Vaší datové schránky, jsme podali oznámení o přestupku podle § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, kterého se měl/a podle našich informací dopustit:

Guziana Petr
(dále také jen „přestupek“).

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, si Vás dovolujeme požádat o níže specifikované informace, ze kterých budou patrné důvody Vámi zvoleného postupu v této věci:

- Kopii konečného rozhodnutí o přestupku (i nepravomocné), popřípadě i rozhodnutí nadřízeného orgánu (pokud bylo vydáno), a dále informaci, zda, popřípadě kdy byla zaplacená uložená pokuta,
- V případě, že ve věci nebylo vydáno rozhodnutí o vině dle bodu a) žádosti o informace, žádáme o poskytnutí kopie rozhodnutí o zastavení řízení, popřípadě úřední záznam o odložení věci či jinou listinu, ze které bude zcela zřejmé odůvodnění zvoleného postupu. Výslovně žádáme informace podrobnější, než jaké obsahuje vyrozumění oznamovatele dle přestupkového zákona, kde zpravidla žádné důvody uvedeny nejsou.

Z opatrnosti z důvodů opakovaných zkušeností s nezákonným postupem jiných úřadů rovněž výslovně uvádíme, že nejsme povinni opatřovat tuto žádost ani jakoukoli jinou písemnost doručovanou do datové schránky elektronickým podpisem, neboť komunikace datovou schránkou elektronický podpis plně nahrazuje (§ 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech).

Uvedené informace zašlete, prosím, v zákonem stanovené lhůtě patnácti dnů ode dne přijetí této žádosti na adresu naší kanceláře Oživení, o. s., Muchova 13, 160 00 Praha 6. Je-li to možné, žádáme o přednostně poskytnutí informací v elektronické podobě do datové schránky Oživení, o.s., ID datové schránky: ntauv78, popř. na e-mailovou adresu poradna@oziveni.cz.

Za poskytnutí informací předem děkujeme.

Oživení, o.s.
Ing. Štěpán Rattay, předseda sdružení

Informace o žadateli:
Oživení, o.s., IČ: 6736 5353, sídlem Lublaňská 18, Praha 2, PSČ: 120 00
Adresa pro doručování: Muchova 13, Praha 6, PSČ: 160 00

Magistrát města Ostravy
odbor vnitřních věcí

Vaše značka:

Ze dne:

Č. j.: SMO/000137/13/Vnitř./Dro

Sp. zn.: S-SMO/000137/13/Vnitř./2

Oživení, o.s.

Muchova 13

160 00 Praha 6

ID datové schránky: ntauv78

Vyřizuje: Mgr. Drong

Telefon: +420 599 443 602

Fax: +420 599 443 022

E-mail: rdrong@ostrava.cz

Datum: 2013-01-10

ROZHODNUTÍ

Statutární město Ostrava (dále jen „povinný subjekt“) na základě žádosti **Oživení, o.s.**, IČ: 67365353, se sídlem Lublaňská 18, Praha 2 (dále jen „žadatel“), ze dne 28.12.2012, o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), rozhodlo **takto**:

- I. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se žádost žadatele o poskytnutí informací ve věci jím učiněného oznámení o přestupku dle ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit Petr Guziana,

a to konkrétně žádost o poskytnutí kopie konečného rozhodnutí o přestupku (i nepravomocného), popřípadě i rozhodnutí nadřízeného orgánu (pokud bylo vydáno), a dále informace, zda, popřípadě kdy, byla zaplacená uložena pokuta, a v případě, že ve věci nebylo vydáno rozhodnutí o vině, kopie rozhodnutí o zastavení řízení či jiné listiny, ze které bude zcela zřejmé odůvodnění zvoleného postupu,

o d m í t á.

- II. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se s odkazem na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím žádost žadatele o poskytnutí informací ve věci jím učiněného oznámení o přestupku dle ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit Petr Guziana,

a to konkrétně žádost o poskytnutí kopie úředního záznamu o odložení věci,

o d m í t á.

Odůvodnění

Povinný subjekt obdržel dne 28.12.2012 žádost žadatele o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jejímž prostřednictvím žadatel požadoval ve věci jím učiněného oznámení o přestupku dle ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střetu zájmů“), kterého se měl dopustit Petr Guziana, sdělit níže specifikované

informace, ze kterých budou patrné důvody zvoleného postupu rozhodujícího správního orgánu v předmětné přestupkové věci. Žadatel tedy požadoval poskytnout:

- a) „Kopii konečného rozhodnutí o přestupku (i nepravomocné), popřípadě i rozhodnutí nadřízeného orgánu (pokud bylo vydáno), a dále informaci, zda, popřípadě kdy byla zaplacená uložena pokuta,“
- b) „V případě, že ve věci nebylo vydáno rozhodnutí o vině dle bodu a) žádosti o informace, žádáme o poskytnutí kopie rozhodnutí o zastavení řízení, popřípadě úřední záznam o odložení věci či jinou listinu, ze které bude zcela zřejmé odůvodnění zvoleného postupu. Výslovně žádáme informace podrobnější, než jaké obsahuje vyznění oznamovatele dle přestupkového zákona, kde zpravidla žádné důvody uvedeny nejsou.“

K informacím požadovaným žadatelem pod písm. a) i b) podané žádosti musí povinný subjekt sdělit, že tyto informace nebylo možno žadateli poskytnout. Uvedený závěr odůvodňuje povinný subjekt následujícím způsobem.

Odboru vnitřních věcí Magistrátu města Ostravy bylo dne 14.2.2012 skutečně doručeno žadatelem uváděné oznámení o přestupku podle zákona o střetu zájmů ve věci veřejného funkcionáře Petra Guziány, který má v územním obvodu tohoto obecního úřadu obce s rozšířenou působností trvalý pobyt. Nicméně tvrzené porušení povinnosti stanovené zákonem o střetu zájmů nebylo v případě označeného podezřelého shledáno – přestupková věc, v níž byl označen jako podezřelý ze spáchání přestupku, byla v souladu s příslušným ustanovením zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), odložena.

Po prověření skutečností vyplývajících z došlého oznámení o přestupku tedy nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o přestupku. Za takové procesní situace nemohlo být vydáno rozhodnutí, kterým by byl označený podezřelý uznán vinným a kterým by mu byla uložena sankce v podobě pokuty. V důsledku tohoto faktu pak logicky nebylo dané neexistující rozhodnutí o uznání viny a uložení sankce přezkoumáno nadřízeným správním orgánem, a nebylo proto vydáno ani jeho rozhodnutí v této věci. Rovněž za popsané procesní situace nezahájení řízení o přestupku nemohlo být toto řízení rozhodnutím zastaveno. Taktéž kromě záznamu o odložení věci neexistuje jiná listina, v níž by bylo odůvodnění postupu správního orgánu, který vedl k odložení dané přestupkové věci, kompletně obsaženo. Na základě žadatelem učiněného oznámení o přestupku proto v této věci neexistují rozhodnutí či jiné písemnosti správního orgánu I. ani II. stupně, jejichž kopie požaduje žadatel poskytnout, resp. neexistuje ani další požadovaná informace o uhrazení pokuty, jelikož tato nebyla v daném případě uložena.

Žadatel však pod písm. a) a částečně i pod písm. b) podané žádosti požádal o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím právě ve výše rozepsaném rozsahu, čímž jednoznačně určil předmět této části jím učiněné žádosti. Takto žadatelem požadované informace nicméně povinný subjekt nemohl poskytnout, jelikož je nemá vůbec v dispozici.

Přestože se tedy v daném případě požadované informace uvedené v podané žádosti svým vymezením vztahují k působnosti povinného subjektu, je nutno konstatovat, že tento předmětné informace v dotazovaném rozsahu nemá. Za takové situace je nezbytným postupem vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí těchto informací, a to pro neexistenci příslušných informací u povinného subjektu.

Shora předestřený závěr opírá povinný subjekt o skutečnost, že zákon o svobodném přístupu k informacím v ust. § 15 odst. 1 ukládá, aby rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno vždy, pokud povinný subjekt žádosti „nevyhoví“. Tento pojem však není na místě ztotožňovat pouze s důvody pro odmítnutí žádosti podle ust. § 7 až 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, příp. s důvody plynoucími z některého zvláštního zákona. Jeho smysl je širší a ukládá vydat formální odmítavé rozhodnutí i tehdy, jestliže povinný subjekt neposkytuje informace z jiných příčin, typicky pokud žadatelem vymezená informace, která se týká působnosti povinného subjektu, neexistuje (např. žádost o zápis z jednání, které se uskutečnilo, ale zápis pořizován nebyl). Z dostupných soudních rozhodnutí lze přitom vyvodit, že správní soudy se přiklánějí k tomuto širšímu pojetí, neboť jako s důvodem pro odmítnutí žádosti počítají právě s neexistencí požadované informace. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 71/2007-56 ze

dne 2. 4. 2008, v němž bylo mimo jiné judikováno, že „Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informací nemá.“. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti by proto mělo být vydáno vždy, pokud žádost není vyřízena poskytnutím informace (včetně odkazu na zveřejněnou informaci) nebo odložením žádosti – tzn. nejen v případě aplikace důvodů dle ust. § 7 až 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale zejména též v případě neexistence požadované informace.

Ačkoliv tedy zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje výslovné ustanovení o neposkytnutí informace s ohledem na její neexistenci u subjektu, na který se žadatel obrátil, povinný subjekt byl v projednávané věci nucen respektovat výše uvedený přístup, potvrzený správní praxí i soudní judikaturou. Bez ohledu na skutečnost, že při odmítnutí výše uvedené části podané žádosti nebylo možno odkázat na určitý zákonný důvod, musel povinný subjekt přistoupit k odmítnutí této části žádosti ze shora rozvedených faktických příčin.

Pokud se pak jedná o požadovanou informaci ve zbývajícím vymezeném rozsahu, tzn. o žadatelův požadavek poskytnutí kopie úředního záznamu o odložení věci, povinný subjekt musí k uvedené části žádosti sdělit, že ve smyslu ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím nebylo možno žadateli ani v takto požadovaném rozsahu informaci poskytnout. Tento závěr odůvodňuje povinný subjekt následujícím způsobem.

Podle ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby, a osobní údaje poskytne povinný subjekt jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (viz např. ust. § 11 až 16 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, či ust. § 5 a ust. § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů).

Prostřednictvím shora citovaného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, jehož smyslem je provedení ústavně zaručeného práva na informace o činnosti veřejné správy, se tento zákon současně vypořádává s jiným právem garantovaným čl. 10 Listiny základních práv a svobod, a to s právem zaručujícím ochranu lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména (odst. 1), ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (odst. 2) a ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě (odst. 3). Pokud dojde ke střetu obou práv, tzn. (v širším smyslu) práva na ochranu osobnosti podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a práva na přístup k informacím podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, je obecně nutné ve většině případů upřednostnit ochranu osobnosti – mimo jiné už proto, že právo na ochranu osobnosti náleží mezi základní lidská práva a svobody, zatímco právo na přístup k informacím mezi tzv. politická práva. Ve sporných případech se proto aplikační praxe poskytování informací přiklání na stranu ochrany osobnosti a soukromí fyzických osob, které jsou subjekty osobních údajů. Na zásadní aplikační přednost ochrany osobnosti a osobních údajů před právem na přístup k informacím poukazuje přitom např. i Úřad pro ochranu osobních údajů, který kromě jiného uvedl: „... Současná praxe příliš nerespektuje dikci zákona o svobodném přístupu k informacím a část veřejnosti tak stále vychází z mylného předpokladu rovnovážné úpravy principů práva na informace na jedné straně a principů ochrany soukromí na straně druhé Tento názor vychází z hierarchie práv, neboť je zřejmé, že právo na informace jako právo politické může pouze v ojedinělých případech existence významného společenského zájmu dominovat a převážít právo osobnosti (právo na soukromí).“

Z praxe uplatňované při vyřizování žádosti o poskytnutí informací podaných ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (viz komentář k tomuto zákonu či metodické doporučení Ministerstva vnitra k postupu povinných subjektů podle tohoto zákona), tedy vyplývá, že v případě, kdy žadatel žádá o informace vztahující se ke konkrétní fyzické osobě (např. žádost o informaci týkající se přestupku spáchaného určitou osobou), lze veškeré požadované informace považovat za „osobní údaje“, neboť se vztahují ke konkrétnímu subjektu. Obecně platí, že s ohledem na tuto skutečnost může dojít až k odmítnutí celé žádosti o informace, jelikož poskytnutím jakéhokoliv údaje (byť i takového, který by byl v případě

obecné žádosti o poskytnutí informací, jež není výslovně vztažena ke konkrétnímu subjektu, poskytnutelný) by došlo k zásahu do ochrany „osobních údajů“. Obdobně by pak bylo třeba postupovat např. i v případě požadavku na vydání kopie správního rozhodnutí ve vztahu ke konkrétní fyzické osobě, zejména pokud by šlo o rozhodnutí ve věci, které se svou povahou bezprostředně dotýká osobnosti a soukromí fyzické osoby – i v takovém případě by neměly být údaje týkající se výlučně soukromí a osobnosti fyzické osoby, která je žadatelem známa, poskytnuty, což by opět mohlo vést až k odmítnutí celé žádosti o informace.

K žádostem o informace o konkrétním správním řízení, jehož se účastní konkrétní fyzická osoba a které se dotýká či může dotýkat její osobnostní sféry (typicky žádost o informace o přestupkovém řízení vedeném proti určité konkrétní fyzické osobě pro podezření ze spáchání přestupku), je proto nutno přistupovat specificky. Vždy je nezbytné důsledně přihlížet k důvodům odmítnutí podané žádosti tak, jak je nastavuje zákon o svobodném přístupu k informacím, kdy za situace pravomocně ukončených správních řízení bude nejčastěji připadat do úvahy právě důvod pro odmítnutí žádosti stanovený v ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. V popsaných případech je přitom zpravidla nutné žádost odmítnout v plném rozsahu, jelikož poskytnutím třeba i jen dílčí informace by mohlo dojít k porušení ochrany osobních údajů či osobnosti fyzické osoby, již se správní řízení týká.

Jak již bylo uvedeno, v tomto konkrétním případě požádal žadatel o poskytnutí informace, která se týká konkrétního vyřízení oznámení o přestupku dle zákona o střetu zájmů, jež bylo podáno na Petra Guzianu, a to mimo jiné také v podobě poskytnutí kopie „úředního záznamu o odložení věci“. Žadatel, který je v tomto případě totožný s oznamovatelem přestupku, tedy prostřednictvím žádosti podané ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím požadoval získat zcela konkrétní a komplexní odůvodnění postupu příslušného správního orgánu při odložení věci řešené na základě jím učiněného oznámení o přestupku, jež je zachyceno v úředním záznamu o odložení věci.

Je tudíž zcela zřejmé, že v důsledku rozsahu žadatelem požadované informace (tzn. poskytnutí kopie úředního záznamu o odložení přestupkové věci), se v tomto případě jedná právě o informace shora podrobně rozvedeného charakteru, tj. o detailní informace o výsledku projednání konkrétní přestupkové věci, jež se dotýkala konkrétní fyzické osoby. S odkazem na smysl úpravy obsažené v ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím však sdělení těchto údajů, které se žadatel snažil obdržet prostřednictvím žádosti podané v režimu posledně uvedeného zákona, není z výše uvedených důvodů přípustné.

Povinný subjekt v této souvislosti znovu opakuje, že odboru vnitřních věcí Magistrátu města Ostravy bylo jako příslušnému správnímu orgánu dne 14.2.2012 doručeno předmětné oznámení o přestupku podle zákona o střetu zájmů, jež bylo učiněno na veřejného funkcionáře Petra Guzianu, a že takto došlé oznámení o přestupku bylo v souladu se zákonem o střetu zájmů, jakož i se zákonem o přestupcích, řádně a ve stanovené lhůtě vyřízeno odložením věci.

Nicméně v rámci vyřízení žádosti podané dle zákona o svobodném přístupu k informacím by poskytnutí údajů, z jakých konkrétních důvodů bylo v případě podezření ze spáchání daného přestupku ze strany Petra Guziany rozhodujícím správním orgánem postupováno v režimu odložení jeho přestupkové věci (tzn. poskytnutí kopie samotného úředního záznamu o odložení věci, kterou žadatel výslovně požadoval a učinil z ní tedy v tomto rozsahu předmět své žádosti), bylo v rozporu se shora předestřeny závěry vztahujícími se (v širším smyslu) k „ochraně osobnosti a soukromí“ individuálně určeného subjektu podezřelého ze spáchání určitého protiprávního jednání.

Pro úplnost pak povinný subjekt dodává, že skutečnost, že předmětné oznámení o přestupku bylo u příslušného správního orgánu učiněno na osobu v postavení veřejného funkcionáře ve smyslu zákona o střetu zájmů, nemění nic na faktu, že se z obecného hlediska jedná i v tomto případě o jednotlivě určenou soukromou fyzickou osobu. Bez ohledu na postavení Petra Guziany jako veřejného funkcionáře nelze podle názoru povinného subjektu snižovat jeho právo na „ochranu osobnosti a soukromí“, jež se zásadně dostává každé fyzické osobě. V tomto případě přitom nebyl shledán žádný relevantně významný společenský zájem, který by měl upřednostnit právo na informace před „osobnostním právem“ jednotlivé osoby, řešené u správního orgánu v pozici podezřelého z přestupku.

Za účelem argumentační podpory výše uvedeného závěru musí povinný subjekt nad rámec upozornit také na rozdílné postavení oznamovatele přestupku, který ve smyslu ust. § 67 odst. 4 zákona o přestupcích požádá o vyrozumění o učiněných opatřeních ohledně jím oznámené přestupkové věci, a žadatele o poskytnutí informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto rozlišení je při poskytování informací týkajících se vyřízení konkrétní přestupkové věci velice podstatné.

Dle ust. § 67 odst. 4 zákona o přestupcích požádá-li o to oznamovatel, vyrozumí jej správní orgán do 30 dnů od oznámení o učiněných opatřeních. Oznamovateli, který o to požádá, se tedy v režimu zákona o přestupcích dostane ve stanovené lhůtě informace o opatřeních učiněných ve věci jím podaného oznámení o přestupku. V řešeném případě je přitom nutno připomenout, že žadatel je zároveň oznamovatelem předmětného přestupku, kterého se měl dopustit Petr Guziana, a jako takový požádal o vyrozumění dle ust. § 67 odst. 4 zákona o přestupcích. Správní orgán na tuto žádost náležitě reagoval písemností ze dne 1. 3. 2012, jíž žadatele jako oznamovatele vyrozuměl o tom, že předmětné oznámení o přestupku bylo odloženo, a to i s informací, podle jakého konkrétního zákonného ustanovení se tak stalo, a rovněž i s částečným vysvětlením tohoto postupu. Tímto správní orgán zcela splnil zákonnou povinnost vyrozumět oznamovatele ve smyslu ust. § 67 odst. 4 zákona o přestupcích. Přesto žadatel žádá dle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout i kopii samotného úředního záznamu o odložení věci.

Je však nutno poukázat na skutečnost, že subjekt, který si prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím požádá o poskytnutí informace ve věci vyřízení přestupkové věci týkající se konkrétní fyzické osoby, tzn. žadatel, se nachází v odlišném postavení než oznamovatel žádající o vyrozumění ve smyslu ust. § 67 odst. 4 zákona o přestupcích. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím musí žadatel plně respektovat shora podrobně popsané omezení možného poskytování takových informací v důsledku upřednostnění „ochrany osobnosti a soukromí“ individuálně určeného subjektu vystupujícího v procesní roli podezřelého či obviněného z přestupku (viz výše).

Žadatel jako oznamovatel byl v tomto konkrétním případě do 30 dnů ode dne oznámení přestupku v souladu s ust. § 67 odst. 4 zákona o přestupcích vyrozuměn o skutečnosti odložení věci a v rámci zaslaného vyrozumění se mu dostalo i informace o tom, proč k odložení věci došlo. Tímto bylo dle názoru povinného subjektu „vyčerpáno“ jeho právo na získání informací o učiněných opatřeních ohledně došlého přestupkového oznámení v režimu zákona o přestupcích a jako žadatel ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže oprávněně podrobnějších informací tohoto charakteru dosáhnout. Pokud proto žadatel požadoval prostřednictvím institutu poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím kopii samotného úředního záznamu o odložení věci, tzn. plnou argumentaci použitou správním orgánem při zhodnocení konkrétně řešeného případu konkrétně označeného podezřelého z přestupku, v tomto rozsahu jeho žádosti nemohlo být vyhověno, a to z výše rozvedených důvodů týkajících se problematiky „ochrany osobnosti a soukromí“.

Zcela v souladu s teorií i odbornou praxí zastávanou ohledně této právní problematiky proto dospěl povinný subjekt k závěru, že ani informací v této části shora požadovaného rozsahu nelze žadateli poskytnout, a to tentokrát s odkazem na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Rovněž za takové situace bylo tedy nezbytným postupem vydání rozhodnutí o odmítnutí nyní řešené části podané žádosti.

Jak již bylo zmíněno, podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Vzhledem ke všem skutečnostem, které byly výše vyloženy, tedy povinný subjekt závěrem shrnuje, že mu v dané věci nezbylo nic jiného, než žadatelově žádosti o poskytnutí informací v celém rozsahu nevyhovět a rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výrocích I. a II. tohoto rozhodnutí, tzn. ve smyslu ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím předmětnou žádost plně odmítnout. Odůvodnění tohoto postupu ve vztahu ke všem jednotlivě požadovaným informacím bylo přitom povinným subjektem v předcházejících odstavcích vydaného rozhodnutí podrobně předestřeno.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, a to podáním učiněným u povinného subjektu. Uvedená 15denní lhůta se počítá ode dne následujícího po dni oznámení rozhodnutí.

Podle ust. § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolání musí mít náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

Mgr. Radek Drong
vedoucí oddělení civilněsprávního
odbor vnitřních věcí

VID: smovesc6d1b6
č.j. SMO/029523/13/Vnitř./Dro

Ověřeno dne 23.1.2013

Goulař's original
Petrůvka

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

prostřednictvím

Statutární město Ostrava

K č.j. SMO/000137/13/Vnitř./Dro

V Praze dne 23. Ledna 2013

Žadatel: Oživení, o.s., IČ: 6736 5353, se sídlem Praha 2, Lublaňská 18, PSČ: 120 00
doručovací adresa: Muchova 13, Praha 6, PSČ: 160 00
žádáme o doručování prostřednictvím datové schránky
ID datové schránky: ntau78

Věc: Odvolání proti rozhodnutí ze dne 10. 1. 2013, č.j. SMO/000141/13/Vnitř./Dro

Podáním ze dne 28. prosince 2012 žadatel požádal **Statutární město Ostrava** jakožto povinný subjekt (dále jen „**Povinný subjekt**“) v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InfZ**“), o poskytnutí informací (dále jen „**Žádost**“). Předmětem Žádosti byly informace týkající se výsledku řízení o podezření o spáchání přestupku pana **Guziana Petr**, veřejného funkcionáře (dále také jen „**Přestupek**“). Oznámení o přestupku podal Žadatel.

V lednu 2013 obdržel Žadatel rozhodnutí o odmítnutí Žádosti.

Proti tomuto rozhodnutí podáváme v zákonné lhůtě v souladu s ust. § 16 InfZ

ODVOLÁNÍ,

které odůvodňujeme následovně:

K argumentu Povinného subjektu, že vyzněním žadatele o učiněných opatřeních dle § 67 odst. 4 zákona o přestupcích se údajně právo na žadatele na informace „vyčerpalo“ Žadatel uvádí:

Tento argument je zcela nesmyslný a v každém případě na daný případ nedopadá, neboť Žadatel se informace domáhá dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále také jen InfZ). Žadatel navíc nikdy netvrdil, že je účastníkem přestupkového řízení nebo že by chtěl do spisu nahlížet podle § 38 správního řádu.

K důvodu odmítnutí informace dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, k takzvaným „projevům osobní povahy“:

V dané věci je naprosto rozhodující, zda předmětný požadovaný údaj, tedy zejména způsob a právní argumentace pro vyřízení přestupku veřejného funkcionáře proti zákonu o střetu zájmu, je údajem soukromým nebo veřejným. Nálezem Ústavního soudu sp. zn. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2005 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 3/2010-182, byla potvrzena existence obecného právního názoru, že profesionální sféra osob působících ve veřejném životě patří do sféry veřejné. Údaj se týká veřejné sféry, pokud může být otázkou veřejného zájmu. Takový údaj pak spadá pod ochranu čl. 17 odst. 1, 2,3, a 5 Listiny a čl. 10 odst. 1 Ústavy.

Při rozhodování o tom, zda se jedná v konkrétním případě o informace veřejné či soukromé musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informace způsobilou přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se veřejného zájmu a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který vykonává veřejnou funkci. Co se považuje za věc veřejnou, bylo vyjádřeno Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 453/03. „Věci veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. například činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce,... Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob mohou být veřejně posuzovány.“

V posuzovaném případě je zřejmé, že požadované informace se v žádném případě nedají podřadit pod informace o detailech soukromého života jednotlivce vykonávajícího veřejnou funkci, například jeho sexuální orientace či jiné intimní či obdobně citlivé záležitosti. Naopak informace spojené se zákonnou povinností veřejně činné osoby týkající se střetu zájmů je nutno považovat za informace vhodné pro veřejnou diskusi, když „v zásadě na všem, co může souviset s fungováním moci ve státě, mohou mít jednotlivci i veřejnost legitimní zájem; jde o jejich informování a o svobodné utváření názorů a eventuálně o následné veřejné posuzování, tedy o veřejnou diskusi, což může působit jako veřejná kontrola činnosti státu.“ (Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10).

Žadatel zdůrazňuje, že právo na informace je zakotveno v čl. 17 odst. 4 a 5 Listiny základních práv a svobod. Ústavou zaručené právo na informace se řadí mezi základní politická práva a jeho smyslem je účinná kontrola veřejné správy, resp. kontrola povinných osob. Stejný právní názor vyslovil i Nejvyšší správní soud, v rozsudku č.j. 1 As 17/2008-67 ze dne 7. 5. 2008. Žadatel proto i nadále trvá na poskytnutí informací v jím požadované formě, neboť vydané rozhodnutí považuje za rozhodnutí neodůvodněné a nezákonné.

Žadatel zároveň upozorňuje, že dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (například rozsudek NS 30 Cdo 1174/2007) je právo na soukromí a jeho ochranu navíc posuzováno odlišně u politicky aktivních osob, kterými veřejní funkcionáři ve smyslu zákona o střetu zájmů bezesporu jsou. Tyto osoby jsou totiž z logiky věci povinny projevit vyšší stupeň tolerance k míře narušení svého soukromí, neboť již samotným vstupem do politiky souhlasily s tím, že budou ze strany veřejnosti podrobeny vyšší míře kontroly.

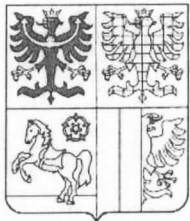
Vzhledem k výše uvedenému

n a v r h u j e m e,

aby nadřízený orgán přikázal Povinnému subjektu poskytnout Žadateli požadované informace.

Oživení, o.s.

Ing. Štěpán Rattay, předseda sdružení

KRAJSKÝ ÚŘAD

MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ

Odbor vnitra a krajský živnostenský úřad

28. října 117, 702 18 Ostrava

Čj: MSK 15616/2013
Sp. zn.: VŽ/4580/2013/Hud
084.3 A5
Vyřizuje: Mgr. Stanislav Hudeček
Odbor: Odbor vnitra a krajský živnostenský úřad
Telefon: 595 622 206
Fax: 595 622 168
E-mail: stanislav.hudecek@kr-moravskoslezsky.cz
Datum: 2013-02-08

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 8.2.2013

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

dne 11.2.2013

- 1 -

Rozhodnutí

Krajský úřad Moravskoslezského kraje (dále jen „odvolací správní orgán“) příslušný k rozhodnutí dle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal odvolání občanského sdružení Oživení, o.s., IČ: 67365353, sídlem Lublaňská 18, Praha 2, proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru vnitřních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 1. 2013, č.j. SMO/000137/13/Vnitř./Dro (dále jen „napadené rozhodnutí“) o žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a rozhodl takto:

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu s e výše uvedené odvolání **z a m í t á** a výroková část napadeného rozhodnutí se **potvrzuje**.

Odůvodnění

Odvolací správní orgán obdržel dne 28. 1. 2013 včasné odvolání občanského sdružení Oživení, o.s., (dále též „žadatel“), proti napadenému rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně, jako povinný subjekt dle zákona o svobodném přístupu k informacím, odmítl výrokem I. napadeného rozhodnutí dle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout kopii konečného rozhodnutí o přestupku, i nepravomocného, popřípadě i rozhodnutí nadřízeného orgánu (pokud bylo vydáno), a dále informace zda, popřípadě kdy, byla zaplacená uložena pokuta, a v případě, že ve věci nebylo vydáno rozhodnutí o vině, kopii rozhodnutí o zastavení řízení či jiné listiny, ze které bude zcela zřejmé odůvodnění zvoleného postupu, a dále výrokem II. napadeného rozhodnutí odmítl dle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím žádost o poskytnutí kopie úředního záznamu o odložení věci, ve věci přestupku, kterého se měl dopustit Petr Guziana, a který byl veden u správního orgánu pod sp. zn. S-SMO/000137/13/Vnitř./2.

Žadatel odůvodňuje své odvolání následovně. K argumentu správního orgánu I. stupně, že vyrozuměním žadatele o učiněných opatřeních dle ust. § 67 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), se údajně právo žadatele na informace „vyčerpalo“, žadatel uvádí následující. Tento argument je dle názoru žadatele zcela nesmyslný a na daný případ nedopadá,

neboť žadatel se informace domáhá dle zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž žadatel nikdy netvrdil, že je účastníkem přestupkového řízení, nebo že by chtěl do spisu nahlížet dle ust. § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

K důvodu odmítnutí informace dle ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím žadatel uvádí, že je naprosto rozhodující, zda požadovaný údaj, tedy zejména způsob a právní argumentace pro vyřízení přestupku veřejného funkcionáře proti zákonu č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střetu zájmů“), je údajem soukromým nebo veřejným. Dále žadatel uvádí, že nálezem Ústavního soudu sp. zn. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2005 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 3/2010-182, byla potvrzena existence obecného právního názoru, že profesionální sféra osob působících ve veřejném životě patří do sféry veřejné. Údaj se týká veřejné sféry, pokud může být otázkou veřejného zájmu. Takový údaj pak spadá pod ochranu čl. 17 odst. 1, 2, 3 a 5 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, ve znění pozdějších ústavních předpisů a čl. 10 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních předpisů.

Žadatel uvádí, že při rozhodování o tom, zda se jedná o veřejné či soukromé informace musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci způsobilou přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se veřejného zájmu a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který vykonává veřejnou funkci. Žadatel podotýká, že co se považuje za věc veřejnou, bylo vyjádřeno Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 453/03, kdy „věci veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce, tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob, mohou být veřejně posuzovány.“

Žadatel zastává názor, že v tomto případě se posuzované informace nedají podřadit pod informace o detailech soukromého života jednotlivce vykonávajícího veřejnou funkci, naopak jsou spojeny s povinností veřejně činné osoby týkající se střetu zájmů a je nutné je považovat za vhodné pro veřejnou diskusi, když v zásadě na všem, co může souviset s fungováním moci ve státě, mohou mít jednotlivci i veřejnost legitimní zájem (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10).

Žadatel zdůrazňuje, že právo na informace je zakotveno v Listině základních práv a svobod, je zaručeno rovněž Ústavou ČR a řadí se mezi základní politická práva, přičemž jeho smyslem je účinná kontrola veřejné správy. Žadatel tedy nadále trvá na poskytnutí informací v jím požadované formě, neboť napadené rozhodnutí považuje za neodůvodněné a nezákonné.

Žadatel upozorňuje, že dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR je právo na ochranu soukromí posuzováno odlišně u politicky aktivních osob, kterými funkcionáři ve smyslu zákona o střetu zájmů jsou. Závěrem žadatel navrhuje, aby odvolací správní orgán přikázal správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace.

V souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí je přezkoumávána jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného

rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Odvolací správní orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, v celém rozsahu z důvodu veřejného zájmu, který je vyjádřen zejména v zásadě zákonnosti uvedené v ust. § 2 odst. 1 správního řádu, podle které správní orgány postupují v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

Po výše uvedeném přezkoumání neshledal odvolací správní orgán důvod k žadatelem navrhovanému postupu, a došel k závěru, že podané odvolání je třeba zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Tento postup odůvodňuje odvolací správní orgán níže.

Ohledně výroku I. napadeného rozhodnutí se odvolací správní orgán zcela ztotožňuje s odůvodněním správního orgánu I. stupně, kdy za zřejmé neexistence rozhodnutí o vině, navazujícího rozhodnutí odvolacího správního orgánu, rozhodnutí o zastavení řízení, či jiné listiny (kromě záznamu o odložení věci, kterého se týká výrok II. napadeného rozhodnutí), ve které by byl odůvodněn postup správního orgánu I. stupně, či informace o uhrazení pokuty, nemohl logicky správní orgán I. stupně dané informace poskytnout, neboť předmětnými informacemi nedisponoval. V důsledku této faktické neexistence nezbylo správnímu orgánu I. stupně než žádost v daném rozsahu odmítnout, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 71/2007-56 ze dne 2. 4. 2008, dle kterého je poskytnutí informace možno odmítnout i z důvodů faktických, v zákoně taxativně nevymezených - zde z důvodu neexistence požadovaných informací. Z uvedeného plyne, že správní orgán I. stupně nemohl o žádosti v této části rozhodnout jiným způsobem, z čehož vyplývá, že odvolání žadatele do této části rozhodnutí je nedůvodné.

Dle ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

V uvedeném případě se správní orgán I. stupně zcela správně vypořádal s poměřováním jednotlivých základních práv, a to práva na informace s právem na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména, právem na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a právem na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Správní orgán I. stupně správně vyvozuje, že při střetu mezi právy na ochranu osobnosti, které se řadí mezi základní lidská práva, a mezi právem na informace, jenž náleží mezi práva politická, je třeba ve většině případů dát přednost ochraně osobnosti. V této souvislosti je třeba odkázat rovněž na názor Úřadu pro ochranu osobních údajů, který je citovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí a poukazuje na skutečnost, že právo na informace může pouze v ojedinělých a specifických případech převážit nad právy osobnostními.

Lze obecně říci, že v případě, že se žadatel domáhá poskytnutí informací o konkrétní fyzické osobě, lze veškeré poskytované údaje považovat za osobní údaje, neboť tyto se vztahují ke konkrétnímu subjektu. Stejně je tomu v daném případě, kdy informace, jejichž vydání se žadatel domáhá, jsou informace, které se vztahují ke konkrétnímu správnímu řízení a ke konkrétnímu subjektu, a to k vyřízení oznámení o přestupku podle zákona o střetu zájmů, které bylo podáno na Petra Guzianu, a je tedy nutné je primárně považovat za osobní

údaje. V případě, že by správní orgán I. stupně postupoval jiným způsobem a požadované údaje žadateli poskytl, jednal by zcela proti smyslu ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Závěru o nezveřejňování údajů týkajících se přestupkových řízení svědčí rovněž skutečnost, že přestupkové řízení, narozdíl od řízení trestního, je v zásadě neveřejné. Zde lze vysledovat jasný úmysl zákonodárce, kdy ten má za to, že v přestupkových řízeních nejsou projednávány věci natolik zásadní, že by zde existoval důležitý zájem společnosti na veřejnosti přestupkových řízení a zveřejňování rozhodnutí z nich vzešlých. Naopak je zde zcela patrná tendence ochrany soukromí, kdy je pouze na účastníkovi, zda dané údaje poskytne a jak s nimi naloží. Odvolací správní orgán má za to, že tento systém, kdy na straně přestupkových řízení převažuje zájem na ochraně soukromí nad zájmem společnosti na zveřejňování informací, nelze překonávat za pomoci žádosti o informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím a za specifického výkladu tohoto zákona ze strany žadatele.

Dále je nutno k věci dodat, že správní orgán I. stupně vyšel ze současné praxe správních orgánů ve věcech poskytování informací ze spisového materiálu, založené zejména na metodice ústředního správního orgánu. Tento závěr vyplývá např. z Metodického doporučení Ministerstva vnitra ČR „K postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“ (dostupné na www.mvcr.cz). Ministerstvo vnitra ČR může meze volného uvážení do určité míry upravovat prostřednictvím metodiky nebo výkladových stanovisek a odvolací správní orgán i správní orgán I. stupně takový výklad aplikují.

Je třeba přisvědčit žadateli, že veřejný zájem na zveřejňování rozhodnutí vydaných ve věcech zákona o střetu zájmů je vyjádřen v důvodové zprávě (Vládní návrh zákona č. 1056, Poslanecká sněmovna, IV. volební období, 2005) k ust. § 21 zákona o střetu zájmů. Nelze však pominout skutečnost, že novela provedená zákonem č. 216/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, s účinností od 20. 6. 2008 (dále jen „novela“), přinesla změny, jejichž důsledkem bylo zrušení celé Hlavy VI. (§ 15 až § 22) zákona o střetu zájmů. Dle ust. § 16 zákona o střetu zájmů, ve znění před účinností novely, rozhodovaly o porušení povinností veřejných funkcionářů stanovených tímto zákonem soudy ve správním soudnictví, jejichž rozhodnutí byl dle ust. § 21 odst. 6 zákona o střetu zájmů, ve znění před účinností novely, povinen zveřejnit na své elektronické adrese orgán, jehož byl veřejný funkcionář členem. Novelou byl do ust. § 23 zákona o střetu zájmů vložen nový odstavec 1, který definuje porušení povinností veřejného funkcionáře jako přestupek, a zákon o střetu zájmů, ve znění platném po účinnosti novely, již neobsahuje žádné pravidlo, dle kterého by existovala povinnost zveřejňovat rozhodnutí vydané v řízení o přestupcích dle ust. § 23 odst. 1 zákona o střetu zájmů. Jinými slovy ustanovení § 21 odst. 6 zákona o střetu zájmů bylo vypuštěno bez náhrady, čímž zákonodárce sledoval záměr nezveřejňovat rozhodnutí plynoucí ze zákona o střetu zájmů, přičemž nelze vyvozovat opačný záměr zákonodárce, a to ani z důvodové zprávy k novele, neboť novela byla schválena ve znění komplexního pozměňovacího návrhu (sněmovní tisk č. 171/2, Poslanecká sněmovna, 5. volební období, 2006-2010), jehož znění s důvodovou zprávou silně koliduje. Odvolací správní orgán, jako správní orgán, musí rozhodovat na základě zákona a v souladu se zákonem. Veřejnoprávní normy, a z nich odvozené povinnosti soukromých subjektů, musí vykládat restriktivně.

K námitce žadatele, že argument správního orgánu I. stupně ohledně „vyčerpání“ informace je nesmyslný, neboť žadatel o informace žádal v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoliv jako účastník řízení, uvádí odvolací správní orgán, že je na první pohled patrné, že správní orgán I. stupně pouze v rozhodnutí nad rámec napadeného rozhodnutí, k podpoře své argumentace, vysvětluje rozdílné postavení

účastníka řízení a žadatele o informaci dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Jelikož jsou tyto skutečnosti uvedeny pouze nad rámec napadeného rozhodnutí a správní orgán I. stupně z nich nijak nevychází, nelze považovat námitku žadatele za důvodnou.

K námitkám žadatele ohledně veřejnosti poskytovaného údaje a k jeho argumentaci nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2005 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ČR č.j. 3 As 3/2010 ze dne 26. 4. 2011, odvolací správní orgán uvádí, že uvedený nález se jednak vztahuje primárně k informacím difamačního charakteru, dále pak sice hovoří o tom, že zde existují případy, kdy lze do profesionální sféry vstupovat, nicméně z něj žádným způsobem nevyplývá, že by měly být bez dalšího poskytovány informace ze správních spisů v přestupkových věcech veřejných funkcionářů. Z předmětného nálezu je naopak patrná tendence silné ochrany osobní sféry a ojedinělost povolených zásahů do této sféry. Tento nález vzhledem ke svému značně obecnému charakteru nepodporuje argumentaci žadatele, přičemž je možné na jeho základě dojít rovněž k názoru opačnému, tedy k názoru správního orgánu I. stupně o neposkytování informací v daném případě. Obdobné lze konstatovat také o výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR, který navíc z uvedeného nálezu vychází.

Žadatel vychází z definice věci veřejné uvedené v nálezu Ústavního soudu ČR, sp.zn. I. ÚS 453/03, ze dne 11. 11. 2005. Předmětem řízení, které citovanému rozhodnutí předcházelo, byl spor mezi novinářem a veřejně činnou osobou. Ústavní soud ČR poměřoval právo veřejného činitele na svobodný projev a právo novináře na ochranu své cti a dobré pověsti, přičemž Ústavní soud ČR poskytl cti a dobré pověsti novináře, jako osoby taktéž veřejně činné, ústavní ochranu. Je paradoxní, že právě v žadatelem citovaném rozhodnutí dal Ústavní soud ČR přednost právu na ochranu soukromí před právem na svobodu projevu, přičemž kromě jiného konstatoval: *„Zásadně je věcí každého, co a v jakém rozsahu z této sféry uvolní jako informaci pro okolní svět. Jinými slovy, v tomto segmentu zpravidla platí informační sebeurčení, do kterého nelze zvénčí vstupovat.“* Dle názoru odvolacího správního orgánu nemůže stát citovaná žadatelem obstat ani v kontextu s dalšími závěry Ústavního soudu ČR v citovaném rozhodnutí, neboť řízení, které mu předcházelo, bylo vedeno ohledně právně i skutkově odlišné věci. Totéž lze říci i o citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010, kdy dle názoru odvolacího správního orgánu nelze porovnávat zájem společnosti na informace o členství soudce v KSČ ke dni 17. 11. 1989 se zájmem na zveřejnění informace v daném případě.

Odvolací správní orgán závěrem shrnuje, že v dané věci neexistuje přílehavá judikatura, která by podporovala závěr žadatele, neboť veškeré jím uváděné rozsudky a nálezy jsou pouze obecné povahy, případně se týkají zcela odlišných skutkových věcí, a tedy z nich nelze dojít k závěru, že by v daném případě a případech obdobných mělo docházet ke zveřejňování informací. V žadatelem uváděných judikatorních závěrech je sice stanoveno, že ve specifických případech lze určité informace osobního charakteru chápat jako předmět práva na informace, nicméně na druhou stranu je stále zdůrazňován silný zájem na ochraně soukromí. Žadatel dochází chybnou interpretací judikatury k závěru, kdy v podstatě paušalizuje, že ochrana soukromí veřejných funkcionářů v přestupkových, resp. správních řízeních je zcela prolomena a všechny informace tohoto charakteru by měly být zveřejňovány, s čímž se odvolací správní orgán v žádném případě nemůže ztotožnit. Žadatel svojí argumentací téměř vylučuje ochranu soukromí osob veřejně činných, a v případě, že by správní orgány na tuto argumentaci přistoupily, dostali bychom se do situace, kdy by se soukromí veřejných funkcionářů stalo věcí veřejnou a jeho ochrana by se vztahovala pouze na malou část nejcitlivějších soukromých údajů. Odvolací správní orgán nepopírá, a ostatně nikdy nepopíral, že v určitých specifických

případech lze informace tohoto charakteru zveřejnit, resp. poskytnout v návaznosti na žádost v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, je vždy ale třeba důsledně zkoumat a poměřovat, zda právo na informace, resp. zájem veřejnosti na takovéto informaci a schopnost informace vyvolat žádoucí veřejnou diskusi v demokratické společnosti, převažuje nad jedním z esenciálních práv demokratické společnosti vlastních, a to nad právem na ochranu osobnosti, resp. soukromí. V daném případě tomu tak není.

Nad rámec odvolání uvádí odvolací správní orgán, že správní orgán I. stupně poskytl žadateli, jako oznamovateli v dané přestupkové věci, informace nad rámec poskytování informací oznamovatelům, kdy v podstatě uvedl ve vyznění oznamovatele ze dne 1. 3. 2012, č.j. SMO/53000/12/Vnitř./Dro, jaké důvody jej vedly k odložení věci.

Z výše uvedených důvodů rozhodl odvolací správní orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, neboť shledal rozhodnutí správního orgánu správné a zákonné.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Mgr. René Pleva
vedoucí oddělení správních činností

Rozdělovník

1. Účastníci řízení:
Oživení, o.s.,
2. Dotčené orgány:

3. Na vědomí:
Magistrát města Ostravy